

[Sigsgaard.]

dyrtidsportionen, ved ekstramomsen og de forslag, der ellers har været fremme i samme retning.

For det andet er både socialdemokratiske og borgerlige regeringer i stadig højere grad afhængige af, i lommen på, den internationale spekulationskapital. Den økonomiske årsoversigt nævner i kap. I, at 1968 var et år med stærk valutarisk usikkerhed og uro. Det giver anledning til at understrege, at Danmark let ligesom andre vestlige lande kan komme i farlige økonomiske situationer, fordi det internationale betalingsystem er ustabil og uhensigtsmæssigt.

Danmark er afhængig af spekulationskapitalen og af reservevalutalændene, England og USA, og afhængigheden vokser, jo større dele af den danske industri der opkøbes af udenlandsk kapital; det vil ikke vare mange år, før de udslaggivende dele af industrien beherskes af udenlandsk kapital, hvis den nuværende kurs fortsættes.

Afhængigheden betyder bl. a., at der på grund af internationale besværligheder kan opstå alvorlige konjunktursvækkelser med dalende efterspørgsel, voksende arbejdsløshed så pludseligt, at det kan være for sent at spekulere over, hvad der skal gøres mod faren, fordi skaden måske allerede er sket. Tilsyneladende tager regeringen sig dette problem meget let, selv om vi havde det nær inde på livet under den franske krise for nylig.

Af årsoversigten fremgår der ingenting om, hvorvidt man har tænkt sig at tage forholdsregler mod denne risiko, og man må spørge, hvad regeringen egentlig mener om dette spørgsmål. Vil den forhandle sagen med andre lande, f. eks. med de nordiske, vil den rejse sagen for et internationalt forum, eller hvad vil man gøre? Det er i hvert fald uforvarsomt bare at lade stå til.

I årsoversigten helliger man et helt kapitel til en omtale af balanceproblemer i økonomien. Nu er hele balancefilosofien jo noget vrøvl. Oversigten maner som sædvanlig til tilbageholdenhed med lønstigninger for at opretholde balancen, men der er jo ingen balance. Der er mange, der har alt for lidt, og der er en del, der har alt for meget, og det, man mener med balance — men det vil man jo ikke rigtig sige lige ud — er status quo, eller med andre ord:

hvordan opretholder vi den nuværende skæve indkomstfordeling, og hvordan sikrer vi større fortjeneste til de erhvervsdrivende og aktionærerne, sådan at man kan opmuntre dem til at investere yderligere?

Men derudover viser kapitlet, at det er højst påkrævet at se ud over dagen og vejen, at det er nødvendigt at planlægge den økonomiske udvikling på længere sigt, og hvis planlægningen skal være noget værd, må den omfatte ikke alene den offentlige, men også den private sektor. Det nuværende investeringsanarki, den planløse udvikling af landets forskellige egne, altså det højt priste uhemmede private initiativ, begrænser den økonomiske vækst og skader de investeringer, der skal dække fællesbehovene. Desværre foreligger der jo ingenting om, at regeringen vil tage sådanne problemer op.

Det fremgår af oversigten side 113, at private investeringer skal begunstiges på bekostning af offentlige i forhold til perioden 1962-67. Væksten i offentlige nyanlæg i perioden 1967-72 er sat til 38 pct. Nu kunne jeg godt lide at vide — og jeg vil spørge den fungerende finansminister om det — hvorvidt lufthavnen på Saltholm og andre store projekter er medregnet her. Kan ministeren sige noget om, hvordan regeringen ønsker mastodontinvesteringerne, som vi står over for, prioriteret?

Det giver anledning til ganske særlig bekymring, at boligbyggeriets investeringer kun skal stige med knap 3 pct. om året, for det vil jo sige, at bolignøden ikke bliver væsentligt mindre. Det vil sige, at heller ikke denne regering vil gøre noget for at klare boligskandalen, for det er jo en skandale og en afslørende fallit for systemet, at et så vigtigt problem tilsyneladende ikke kan løses. Det lave tal, de 3 pct., må også betyde, at alle de kønne ord om saneringen — boligministeren har faktisk fået mange mennesker til at tro på, at nu skal der saneres — næppe vil blive til virkelighed, heller ikke denne gang. De unge rykker nu ind i de rottereder, som burde have været jævnet med jorden for flere generationer siden, i deres oldeforældres tid. Der er ikke andet at flytte ind i, og det står helt klart, efter at vi for nogle dage siden fik en undersøgelse af saneringsproblemet omfang, at der netop for tiden